

เพ็ญบาย

บทที่ 18

ฉัตรแก้วเข้าไปจับลามาตามที่เคยทำก่อนจะออกจากบ้านไปทำงาน ชัชชัยยังอยู่ในชุดนอนเมื่อลงบันไดมาบอกว่า
“วันนี้พี่จะเข้าออฟฟิศ จะพานายป๋องไปด้วย”

แม้จะบอกตัวเองไม่ให้สนใจ หญิงสาวก็อดมองเรือนหลังเล็กที่อยู่ใกล้บริเวณที่จอดรถไม่ได้ เธอตาโตเมื่อเห็นร่างสมส่วนในชุดเสื้อสายเดี่ยวและกางเกงยีนขาสั้นกำลังตั้งหน้าตั้งตาตัดดอกไม้ที่ชูชอบานสะพรั่ง.....ส่วนข้างในห้อง เกร่างสูงใหญ่เคลื่อนไหวผ่านหน้าต่างวูบ ๆ

“ดีจริง... เรือนหอหลังน้อยขอต้อนรับ.....!!!”

เธอไขกุกุญแจรถด้วยมือที่สั่นเพราะอารมณ์โกรธ เปิดประตูเข้าไปนั่งแล้วกระแทกปิดโดยแรง อาการอกรถแรงจนสตรีผู้นั้นต้องหันมามอง แล้วก็ขมวดคิ้วจนแทบจะชิดกันด้วยความขุ่นเคือง

คนในเรือนแว่วเสียงล้อรถบดถนนดังลั่น แล้วสรินก็เดินตึ่ง ๆ เข้าประตูมา “ป๋องได้ยีนหรือเปล่า ยัยเด็กคนนั้นจงใจประกาศว่าไม่เต็มใจต้อนรับพวกเรา”

ชายหนุ่มทำสีหน้าขริมเฉย

“อารมณ์เสียเรื่องอะไรแต่เช้า” เสียงถามอ่อน ๆ เป็นของสตรีสูงวัยที่ยกหีบห่อออกมาจากข้างในห้อง เธอสวมผ้าชีนและเสื้อตัวหลวม ไบหน้าใส ปรกกายตากระจ่าง ผสมส้นหยิกสลวยมีสีเทาแซมประปราย

“ยัยน้องสาวของพี่ชัชคะแม่ แกล้งเร่งเครื่องใส่รถ”

“เขาอาจไม่ได้ตั้งใจก็ได้นะลูก”

“เขาตั้งใจค่ะ ยัยเด็กคนนี้ไม่ชอบรสมาแต่ไหนแต่ไรแล้วพบกันหลายครั้งแต่ไม่เคยพูดกันเลยสักครั้งเดียว”

คุณปราณีมองหน้าลูกชาย ชายหนุ่มได้แต่ทำสีหน้าขริมสรินกล่าวหาพาล ๆ “เขาชอบป๋องแล้วป๋องก็ชอบเขาด้วยใช่ไหมละ รสคิดอยู่แล้วเชียว บอกแล้วว่าไม่ให้มา ๆ ก็ไม่เชื่อ”
“ผมชอบกับเขาที่ไหน รสก็พูดไปได้.....”
“อย่ามาปากแข็งเลย ทำไมรสจะดูไม่ออก”

ชายหนุ่มเดินหนีเข้าไปยังห้องที่อยู่ติดกันอย่างไม่อยากต่อปากต่อคำ ร่างสวยตามมามาติด ๆ “ถ้าไม่จริงแล้วทำไมต้องเดินหนี”
“ผมไม่อยากทะเลาะกันให้ถูกนินทา” ชายหนุ่มพูดขริม ๆ
“เราเพิ่งจะย้ายเข้ามาก็เถียงกันจนได้ยีนไปถึงไหน ๆ”

“ถ้าไม่อยากทะเลาะก็กลับภูเก็ตกันซิ” เธอขึ้นเสียง “เป็นความคิดของใครที่จะย้ายมาอยู่ที่นี้ โธ่เอ๊ย บ้านเล็กกระตืออยู่ติดกับเรือนคนรับใช้ มีตึกใหญ่ ๆ แต่เข้าไปอยู่ไม่ได้”

“ไม่ใช่อยู่ไม่ได้ แต่ว่ามันไม่เหมาะสมที่ผมจะเข้าไปอยู่ต่างหาก”

“ไม่เหมาะสมยังไง ตึกก็ออกใหญ่เบ้อเริ่ม คงต้องมีห้องว่างให้เราอยู่แน่ ๆ”

“แม่เองก็พอใจที่จะอยู่ตรงนี้นะลูก” คุณปราณีพูดมาจากประตูห้อง แม้ว่าเธอไม่อยากจะแทรกในระหว่างลูกชายกับหญิงคนรัก แต่ก็ไม่อาจปล่อยให้สรินส่งเสียงด้วยความขัดอกขัดใจต่อไป

“อยู่ตรงนี้ก็ก่อนไม่ดีหรือ รสกับป๋องก็ไม่ได้ตั้งใจจะอยู่นานแค่อายุชั่วคราวเป็นเพื่อนแม่กับนิตแล้วก็กลับภูเก็ตกันไม่ใช่หรือลูก”

“รสไม่อยากจะอยู่นานหรอกแม่” หญิงสาวพูดอย่างขัดเคือง “แต่ป๋องซิ ไม่รู้ว่าเอาอย่างไรกันแน่ รonganดี ๆ อยู่ตั้งนาน พอได้ทำก็กลับลาออกเสียเฉย ๆ ตามพี่ชัชมาโดยไม่ปรึกษาเลยสักคำเดียว”

“ป๋องเขาเป็นห่วงพินิต” คุณปราณีไกล่เกลี่ย

“รสรู้ค่ะ เขาเป็นห่วงพินิต เป็นห่วงแม่ แต่ไม่เคยห่วงรสเลย”

คุณปราณีตัดบทว่า “แม่จะไปช่วยนิตจัดข้าวของก่อนละ ไม่รู้ว่าหนอะไรมาเยอะเยอะ น่ากลัวเจ้าของบ้านเขาจะรำคาญใจจริง ๆ”

“แหม แม่ ก็พี่ชัชไม่ใช่เจ้าของบ้านหรือคะ”

“เราต้องถือว่าคุณกัญญาเป็นเจ้าของบ้านนะลูก” เธอดึงเสียงอ่อน

ร่างของผู้สูงวัยคล้อยหายไปแล้ว ท่าที่ขริมเฉยของชายหนุ่มทำให้หญิงสาวได้แต่ยืนหน้ามูย ชายหนุ่มถอนใจ พูดขริม ๆ
“วันนี้ผมต้องไปทำงานกับพี่ชัช”

“แล้วเมื่อไหร่เราจะกลับภูเก็ตกันละคะ”

“ต้องแล้วแต่พี่ชัช นาน ๆ พี่ชัชจะขอร้อง ผมไม่อยากจะปฏิเสธ”

“เขาให้เงินเดือนเท่าไรคะ มากกว่างานที่ป๋องทิ้งมาหรือเปล่า”

“เงินไม่สำคัญหรอกนะรส ผมไม่ได้ห่วงเรื่องนั้นสักนิดเดียว”

“แหม ถึงยังไงเงินเดือนก็ต้องควรคู่กับความสามารถซิ”

“ผมทำเพื่อพี่ชัช”

สรินทำท่าอึดอัดขัดเคือง “ป๋องทำเพื่อพี่ชัชมาตลอด พี่ชัชจะว่ายังไง จะให้ทำอะไร ป๋องไม่เคยปฏิเสธ แล้วพี่ชัชจะเคยให้เงินให้ทองหรือก็เปล่า เป็นลูกเศรษฐีแต่จนกรอบ ไม่รู้ว่าเขามีดีอะไร

ป้อมถึงไม่เคยปฏิเสธเลยสักอย่างเดียว”

“ถึงพีชชไม่เคยให้อะไร แต่ว่าเขารักและไวใจผมเหมือนน้องแท้ๆ ตรงนี้แหละที่สำคัญที่สุด”

“แล้วถ้าป้อมขัดใจพีชชสักครั้ง เขาจะโกรธจะเกลียดป้อมหรือเปล่า แล้วป้อมจะตายไหม รสอยากจะรู้แน่” เธอออกอาการพาลอย่างอารมณ์เสียไม่เลิก

ชายหนุ่มได้แต่นิ่งเงียบ

ตั้งแต่คบกันมา เรื่องที่ชัชชัยขอร้องให้ทำไม่เคยจะเหนือบ่ากว่าแรง... จนมาถึงเรื่องนี้... เรื่องที่เกี่ยวกับลูกสาวคนเดียวของแม่เลี้ยง...

ถึงแม้ชายหนุ่มรู้สึกว่ามันยุ่งยากหนักหนา เขาก็ไม่เคยปฏิเสธ เขาทำให้ ยิ่งกว่าที่ชัชชัยขอร้องเสียด้วยซ้ำ.....

แม้อดไม่ได้ที่จะรอคอยอย่างจิตใจจดจ่อ แต่พอได้ยินเสียงจากห้องข้างๆ ฉัตรแก้วก็ใจเต้นแรงด้วยความโกรธที่หาสาเหตุไม่ได้ขึ้นมาเฉยๆ มาแล้ว ชัชชัยกับผู้ชาย... เกลียดนัก... ดีแต่ตามคนรักไปทางนั้นทางนี้แล้วจะมีน้ำยามาช่วยทำงานสักเท่าไรกัน

เธอทำเป็นไม่สนใจเมื่อประตูที่กั้นระหว่างห้องทำงานถูกจับให้เปิดออก แล้วชัชชัยก็มายืนพูดว่า “ตามบุษราคัมให้ทีชิกแก้ว”

หญิงสาวหน้ามูย เอ๋อไปกดหมายเลขโทรศัพท์ของหญิงสาวผู้ถูกถามถึง “คุณบุษรา ว่างหรือเปล่า พีชชเชิญให้พบที่ห้องคะ”

เธอเห็นร่างโปร่งในชุดทำงานประณีตของบุษราคัมเดินผ่านหน้าต่างกระจกที่รูดมู่ลี่เปิดไว้ บานประตูกั้นกลางที่เปิดกว้างทำให้ได้ยินเสียงจากห้องข้างๆ ชัดเจน เธอนิ่งฟัง นอกจากเสียงของบุษราคัมและชัชชัย ก็ยังมีเสียงทุ้มขมิ้มๆ ของคนที่สามดังเป็นระยะ และฉัตรแก้วก็คอยฟังอย่างตั้งอกตั้งใจเต็มที่.....

แต่พอรู้ตัวว่าตัวเองชักจะสนใจมากเกินไป ฉัตรแก้วก็ผุดลุกขึ้นยืนแรงจนเก้าอี้มีล้อล้อตัวใหญ่ที่นั่งอยู่เลื่อนถอยไปข้างหลัง เธอเปิดประตูห้องพาตัวเองออกไปข้างนอก

วันหนึ่งเดินกลับมาจากการเสริมแต่งใบหน้าในห้องน้ำหญิง ถามฉัตรแก้วอย่างแปลกใจ

“น้องแก้วโมโหใครหรือคะ หน้ามูยเชียว”

ฉัตรแก้วจึงรู้ตัวเป็นครั้งที่สอง

“เปล่าคะ พี่วัน แก้วแค่มไม่ค่อยสบาย...”

วันหนึ่งถามอย่างสนใจว่า “คุณชัชพาใครมาด้วยหรือคะ”

พอนึกถึง ‘คนที่มาด้วย’ เธอก็หน้ามูย

“ผู้ชายคะ”

“คุณคนนั้นจะมาทำงานกับเราหรือคะ” สีหน้าคนถามเปล่งประกายกว่าปรกติ ฉัตรแก้วรู้สึกขัดอกขัดใจอีกครั้ง

เธอโผล่ออกมาว่า “จะทำได้นานเท่าไรกัน เรียบจบอะไรมาก็ไม่รู้ เมื่อก่อนก็ไม่เห็นเคยทำงานทำอะไร”

วันหนึ่งแปลกใจ “น้องแก้วไม่พอใจหรือคะ”

ถึงตอนนี้ฉัตรแก้วกลับต้องนิ่ง เธออยากให้ชัชชัยแทนที่ชนะชนให้ได้ แต่ชัชชัยก็ไม่เข้มแข็งอดทนพอจะเรียนรู้งานด้วยตนเอง ดังนั้นไม่ว่าเขาจะใช้วิธีไหน จะมีผู้ช่วยสักกี่สิบคน เธอก็จะไม่คัดค้าน

“แก้วไม่สนใจหรอกคะ อีกหน่อยถ้าพีชชควบคุมทุกอย่างได้ แก้วก็จะไปทำอย่างอื่นของแก้ว ไม่มีพีนะ แก้วก็ไม่อยากจะทำที่นี่”

เธอเดินผ่านวันหนึ่งเข้าไปนั่งเงียบอยู่ในห้องของบุษราคัม ปล่อยให้ความโกรธที่ไม่มีเหตุผลคุกรุ่น.....

บุษราคัมเปิดประตูห้องเข้ามาแล้วก็ต้องมองหญิงสาวที่นั่งหน้ามูยอยู่บนเก้าอี้นวมที่มุมห้องอย่างแปลกใจ

“น้องแก้ว นึกว่าหายไปไหน ที่แท้ก็มานั่งอยู่ที่นี่เอง”

เธอยิ้มเจื่อนๆ “แก้วขอโทษที่เข้ามาใช้ห้องคุณบุษคะ”

“ไม่เป็นไรหรอกคะ แหม... พุดเสียเป็นงานเป็นการเชียว”

“เอ่อ... ผู้ช่วยของพีชชเป็นยังไงบ้างคะ คุณบุษคิดว่าเขาจะมาให้เราดีขึ้นหรือว่าจะทำให้ยิ่งวุ่นวายกันไปใหญ่คะ”

บุษราคัมเดินมานั่งใกล้ๆ “น้องแก้วไม่ชอบคุณปองพลหรือคะ”

“ไม่ชอบคะ...! เขาเป็นน้องของเมียพีชช ไม่เห็นมีดีอะไร นอกจากคอยประจบพีชช เท่านั้นเอง” เธอปล่อยอารมณ์ออกมาทันที

ในสีหน้ายิ้มอ่อนอย่างปลอม ดูคล้ายกับจะมีความพึงพอใจรวมอยู่ด้วย “แต่น้องแก้วพูดเองว่าอยากให้คุณชัชได้บริษัทนี้ไว้”

“แก้วตั้งใจมาแต่แรกแล้วว่าที่นี่ต้องเป็นของพีนะกับพีชช

เดี๋ยวนี้ไม่มีพีนะแล้ว แก้วอยากให้พีชชทำได้อย่างที่พีนะทำ”

บุษราคัมยกไหล่ชนิดหนึ่ง “ก็ต้องดูกันต่อไปคะ”

หญิงสาวอดถามไม่ได้ว่า “คุณบุษคิดว่าเพื่อนพีชชเป็นยังไงคะ”

“เขาเรียนจบทางสถิติและคอมพิวเตอร์ แล้วยังได้ปริญญาโทด้านการบริหาร ถ้าเขามีความตั้งใจจริงก็น่าจะไปได้ดีนะคะ”

“นึกว่าไม่จบมอปลายซะอีก” หญิงสาวพึมพำอ่อยๆ

“อะไรนะคะ”

เธอพูดอย่างขัดเคืองว่า “ชนกันมาเต็มบ้าน อย่างนี้ถ้าไม่เรียกว่ามีความตั้งใจก็ไม่รู้จะเรียกอะไรแล้วละคะ”

บุษราคัมบีบเข้าอีกฝ่ายเบาๆ “ถ้าน้องแก้วไม่พอใจ ทำไมไม่พูดกับคุณชัชชัชล่ะคะ”

“แก้วไม่อยากจะขัดใจกับพี่ชัช”

“น้องแก้วแค้นคุณชัชขนาดนั้นเลยหรือคะ...?”

“คะ” เสียงตอบจริงใจ “เมื่อก่อนนี้แก้วไม่ค่อยสนใจพี่ชัช เพราะว่าแก้วมีพี่นะ... แต่ว่าเดี๋ยวนี้....” น้ำเสียงเธอขาดหาย หญิงสาวกล้ำกลืนความโศกเศร้า พูดต่อไปว่า “แก้วกลัวว่าพี่ชัชจะหนีหายไปอีกคน เราเหลือกันอยู่แค่นี้เอง”

หญิงสาวพยายามอย่างยิ่งกว่าจะมีสมาธิทำงาน แต่ว่าร่างสูงหนาแน่นที่มายืนอยู่ที่ประตูที่กั้นระหว่างห้องทำให้เธอถึงกับสะดุ้ง

“ขอโทษครับ” ใบหน้าสะอาดสะอาดอันยามยิ้มแย้ม กระจางแจ่มใสจนเธอต้องเมินหนี “คุณบุษราคัมบอกว่าเธอวางแบบฟอร์มรายงานทั้งหมดไว้ที่นี่”

“คะ” ท่าที่เธอห่างเหินไว้ตัว พยักหน้าไปที่โต๊ะของชนะชนซึ่งเอกสารสำคัญต่าง ๆ ถูกนำมาวางไว้ให้เธอและชัชชัชได้หยิบดูร่วมกัน

ชายหนุ่มเดินไปพลิกดูแฟ้มต่าง ๆ “แบบฟอร์มรายงานของทุกแผนกจะช่วยให้เห็นภาพต่างๆ ชัดเจนขึ้นครับ”

ฉัตรแก้วทำเหมือนไม่ได้ยิน ก้มหน้าก้มตาอยู่กับงานบนโต๊ะ

“ผมคิดว่าพี่ชัชบอกคุณแก้วแล้วว่าผมจะมาทำงานด้วย”

เธอตอบสนองด้วยท่าที่ไว้ตัว น้ำเสียงห่างเหิน “พี่ชัชอยากจะทำอะไรก็ตามใจชอบมานานแล้ว”

ชายหนุ่มนิ่ง

ฉัตรแก้วจึงรู้สึกตัวว่าตัวเองก้าวร้าว เหลือบมองร่างสูงก็ได้พบรอยยิ้มจางๆ ในสีหน้าที่หม่นมัวลง

“ผมไม่ได้ตั้งใจจะทำให้คุณแก้วไม่สบายใจ ผมมาเพราะคิดว่าพอจะทำประโยชน์ได้บ้าง”

แล้วยังพาคมนรักมาอยู่ด้วย... เธออดขุ่นเคืองไม่ได้...

“ในเมื่อจะทำงานร่วมกัน ผมอยากให้คุณแก้วพูดออกมาตรงๆ ว่าชอบหรือไม่ชอบ... พอใจหรือไม่พอใจอะไรจะได้ไม่มีปัญหาขัดแย้งกันเอง แล้วเราถึงจะคุมคนอื่นได้”

เธอได้แต่เงยบ

เสียงอ่อนทุ่มดังต่อไปว่า “ผมคิดว่าเราต่างก็มีเป้าหมายเดียวกันนะครับ คือช่วยให้พี่ชัชดูแลบริษัทนี้ได้ เมื่อไรที่บรรลุจุดหมายที่พอใจในระดับหนึ่งผมก็คงจะไม่อยู่ต่อ คุณแก้วไม่ต้องกังวลใจหรอกครับ”

คุณจะอยู่ต่อหรือไม่ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องของฉัน ฉัตรแก้วอยากจะทำปากต่อคำ แต่ก็รู้ตัวว่าได้แสดงกิริยาไม่ดีออกไปมากพอแล้วจึงได้แต่หนึ่งทำหน้ามุ่มมองพื้นโต๊ะทำงานอยู่อย่างนั้น.....

การประชุมกลุ่มผู้บริหารถูกจัดขึ้นเพื่อชี้แจงและแนะนำตัวบุคคลผู้มีอำนาจบริหารสูงสุดคนใหม่ ท่าที่แข็งขันของผู้บริหารเก่าหลายคนทำให้ชัชชัชแสดงความโมโหโทโสออกมา ขณะที่ผู้ช่วยของเขาได้แต่หนึ่งมองอย่างเคร่งขรึม

ตั้งแต่ชนะชนหายสาบสูญ ผู้บริหารเหล่านี้ซึ่งได้รู้จักทั้งชัชชัชและบุษราคัมมาเป็นเวลานานแล้วโดยไม่เคยมีความเคารพนับถือหรือยอมรับอย่างจริงจังมาก่อน ได้ดำเนินการต่างๆ ไปโดยพลการ การสั่งซื้อและจัดหา ถูกกระทำโดยพลการด้วยเหตุผลที่ว่าการรอค่าสั่งอนุมัติจะทำให้เกิดความล่าช้าเสียหาย การทำงานบางอย่างเป็นไปโดยบุษราคัมไม่รู้เรื่องเนื่องจากไม่ได้มีการตกลงกันไว้ก่อน เมื่อฉัตรแก้วและบุษราคัมประกาศตัวเป็นผู้ควบคุมดูแล ตัวคนสำคัญที่เป็นแกนนำกลับทำงานอย่างอิสระราวกับไม่มีสตรีทั้งสองอยู่ในที่ทำงาน หลังจากในระยะแรกที่ชัชชัชได้แสดงให้เห็นว่าไม่ได้มีความตั้งใจจะทำงานจริงจัง อนุกุลก็ขอตำแหน่งงานบริหารสูงสุดออกมาตรงๆ โดยขู่ว่าไม่เช่นนั้นเขาจะพาพนักงานที่ทำหน้าที่สำคัญๆ ยกทีมลาออกไปให้หมด

“ผมเคยขอให้มีการปรับตำแหน่งใหม่ เรื่องนี้ไม่ทราบว่าคุณบุษราคัมและคุณฉัตรแก้ว ได้เรียนให้คุณชัชชัชทราบหรือเปล่าครับ”

แม้จะมีท่าที่อ่อนลง ทว่าก็ยังคงความตระหง่าวอย่างเห็นได้ชัด

ชัชชัชโพล่งออกมาทันทีว่า “คุณขอมากเกินไป เดี่ยวนี้ผมอยู่ที่นี้ คุณจะต้องการตำแหน่งรักษาการผู้อำนวยการบริหารเพื่ออะไรอีก”

ชายสูงวัยกว่าทำสีหน้าคล้ายกับว่าต้องอดทนเป็นอย่างยิ่ง

“ตำแหน่งที่ขอเป็นตำแหน่งทางการบริหาร ผมไม่มีความคิดจะควบคุมเรื่องเงินทอง ไม่ทราบว่าคุณชัชชัชเข้าใจหรือเปล่าครับ”

สีหน้าท่าที่ที่พร้อมตอบสนองด้วยอารมณ์ขุ่นเคืองของชัชชัชทำให้ “ผู้ช่วย” ของเขาต้องรีบขัดขืนมาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

